

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MIJN KIND (GEEN) SCHOON KIND

Een theaterstuk
over drugskinderen en hun ouders...

door

Rit Geysen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.2334

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MIJN KIND (GEEN) SCHOON KIND* op te voeren moet de naam van auteur *RIT GEYSEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/041
ISBN- 978- 90-385-04346

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Rit Geysen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(onbeperkt aantal spelers)

JOHAN VERSTAPPEN (22 jaar)
MENEER VERSTAPPEN
MEVROUW VERSTAPPEN

Vrienden Johan :

INGRID

TOM

WIM

GREGORY

Enz. (afhankelijk van regisseur)

HULPVERLENING

de verschillende 'types' kunnen door minimum 2 volwassen acteurs gespeeld worden, maar kunnen indien gewenst ook over meer personen verdeeld worden, bijvoorbeeld: directie, school, leerkracht, BOB-inspecteur, hulpverleners...

DECOR

Het decor bestaat uit verschillende losstaande panelen. Het centraal geplaatste element is voorzien van graffiti, waarvoor een kale wc. De andere panelen bestaan uit spiegels, al dan niet bespoten met graffiti. Enkele stoelen aan de zijkanten kunnen gebruikt worden indien nodig. Attributen afhankelijk van regievisie.

THEMA

Steeds meer jongeren nemen hun toevlucht tot het gebruik van stimulerende, hallucinerende of verdovende middelen. Ze experimenteren daarbij vooral in het gamma van de ¹ soft'-drugs, waarvan maatschappelijk wordt aangenomen dat ze minder schadelijk zijn. Nochtans leidt een ongecontroleerd gebruik van deze middelen tot een even groot sociaal isolement als bij de hard drugs, en in een aantal gevallen tot vergelijkbare lichamelijke en geestelijke afhankelijkheid. Omdat dit probleem voor de hulpverleners echter van minder belang is, dreigt een hele generatie jonge mensen én hun ouders in een uitzichtloos niemandsland te verdrinken...

KORTE INHOUD

Johan Verstappen is een tweedejaarsstudent die steeds vaker naar een jointje grijpt. Waar het gebruik zich oorspronkelijk beperkt tot de vrijetijdsbesteding (een muziekgroepje), worden de gevolgen al gauw duidelijk op school, thuis en in zijn nabije omgeving. Wanneer de ouders van Johan de ernst van de situatie inzien, begint een wanhopige zoektocht naar hulp en opvang...

NOOT

Een aantal situaties werd ontleend aan het leven van Jotie 't Hooft. Diverse gedichten van hem werden verwerkt in teksten, liedjes en dialogen.

Waarschijnlijk zijn een aantal van de beschreven situaties heel herkenbaar voor sommige toeschouwers. Het zou hun verhaal kunnen zijn. Dat is ook zo. Jammer genoeg is het ook het verhaal van al die anderen...

Scène 1

Johan in kamer. Moeder in zaal.

(Zaallicht uit - muziek uit - donkere scène. Johan steekt een kaars aan (stilte), licht volgt met zachte belichting. Hij rolt langzaam een joint, drinkt ondertussen wijn. Bij aansteken joint: lichtflitsen en harde muziek rockgroep (niet in beeld). Johan deint mee op het ritme van de muziek, 'smoort'.. Plots staat moeder recht in publiek, muziek valt weg - lichtflitsen blijven, maar zachter. Moeder wandelt van plaats in publiek naar podium tijdens monoloog.)

MOEDER : Ik wist het niet. Echt niet. Niet dat het zo erg was met hem. Nu ja, ik zag ook wel dat er iets mis was, maar hoe gaat dat? De leeftijd, denk je, groeipijnen... *(lacht schamper)* groeipijnen, dat was het ook, maar wie kon weten dat hij in de verkeerde richting groeide, in de zieke richting...? Want het is een ziekte, weet u wel, onze Johan is niet slecht, dat was, dat is een toffe gast... 't Zijn die spullen die maken dat hij zo doet, die smeerlapperij die hem langzaam vergiftigt. En natuurlijk al de rottigheid die dat met zich meebrengt: liegen, bedriegen, junk- vrienden, dealers, agressie, gerecht... heel die boel maakte onze Johan tot wat hij nu is. Maar dat wisten we toen niet... *(Gaat langzaam naar voor, spreekt één voor één mensen aan uit het publiek.)* Op school ging het wat minder ja, dat zagen we ook wel, dat niks hem nog interesseerde en dat de resultaten achteruit gingen. 't Eerste jaar was hij er nog vlot doorgekomen. Tweede jaar was een fiasco, en toen dat bisjaar... Hoe dikwijls hebben we niet met hem gepraat, over of er iets aan de hand was, en of hij die richting wel graag deed... zelfs of hij iets anders wilde doen. Maar hoe zijn zo'n mannen van die leeftijd: je kunt er toch niet naast gaan zitten! Och, en als we het toen allemaal hadden geweten, misschien hadden we zelfs dat gedaan, hem daar weggehaald, opgesloten in zijn kamer misschien... ik weet het niet... maar we wisten het niet... we wisten het niet...

(Ondertussen is moeder aan podium. Muziek terug hard, licht feller.)

Scène 2

Moeder, Johan.

Kamer Johan.

MOEDER : Johan? Wat zit jij hier zo in het donker te doen? En aahh, dat stinkt hier, precies een bruin kroeg... *(trekt denkbeeldige gordijnen open en opent raam)*

JOHAN : Hier zie, de schoonste van al de vrouwen... Hoe is het met ons mamake?

MOEDER : Je hebt hierweer uren zitten roken zeker? Hoe dikwijls heb ik al gezegd dat ik dat niet wil hebben! Je moet hier seffens slapen, in die stank... En waarom zijn die gordijnen toe? 't Is nog klaarlichte dag.

JOHAN : *(declameert)* Enkel de schade maakt ons wijzer, niet de schande, die is van anderen...

MOEDER : Je zou beter wat studeren in plaats van hier de Oosterse dichter uit te hangen, 't Is binnenkort al blok, moet jij niet zo stillekesaan beginnen?

JOHAN : Nu niet gaan zagen hé mamske. Dat komt allemaal dik in orde. Vanaf volgende week ga ik in quarantaine. Met m'n neus in de boeken van 's morgens tot 's avonds tot ik er moe en afgepeigerd uitzie, met wallen onder mijn ogen en 'gelegans' bleek...

MOEDER : 't Zou alleszins al heel wat schelen aan de telefoonrekening. . . ik vraag mij af wat jullie mekaar allemaal te vertellen hebben aan de telefoon, als je mekaar bijna vierentwintig uur op vierentwintig ziet... En wat dat bleekzijn betreft, daarvoor moet jij blijkbaar niet blokken, je ziet er nu al uit gelijk een wandelend lijk.

JOHAN : Dat is van u te moeten missen hé, moeder, een hele middag zit ik al smachtend te wachten...

MOEDER : Och zotteke... ik ga nog efkes naar de winkel, zin in iets speciaals?

JOHAN : Nee, niet direct, 't is gelijk, ik heb geen honger.

MOEDER : Je zou beter wat meer eten. Met het examen voor de deur kun je wat reserve gebruiken; god, en zie nu toch eens wat een rommel hier, 't stort heeft er niks tegen.

JOHAN : Hela, hela, rommel? Dat is georganiseerde wanorde, dat is het scheppen van een noodzakelijke anarchie waarin het kunstenaarsgenie kan kiemen...

MOEDER : Als die kunstenaar dan vandaag of morgen de boel maar eens goed ontsmet, of hij krijgt schimmels in plaats van kiemen.

JOHAN : Ook een goeie bal! Dan is de stand nu gelijk (imiteert sportjournalist), dat worden verlengingen, beste kijkers, tenzij er nog iets gebeurt in de blessuretijd...

MOEDER : Laat ons hopen van niet. Blessures kunnen we missen. Ik hoor de telefoon, tot seffens...

(Moeder gaat opzij podium. Johan steekt een nieuwe joint op, muziek in zachtere versie.)

Scène 3

Schooldirectie, moeder.

Links en rechts van podium, voor zich uitkijkend.

SCHOOL : Goedemiddag mevrouw, u spreekt met de heer Baert, directeur van de school van Johan. Het is toch met mevrouw Verstappen dat ik spreek? Fijn zo, ja, kijk, mevrouw, het zal u wellicht niet ontgaan zijn dat de schoolresultaten van uw zoon de laatste weken zienderogen achteruitgaan... daarom dit telefoontje. Wij wensen u niet direct te verontrusten, maar volgens de werkgroep gezondheidsbeleid van de school zouden er misschien wel andere factoren een rol kunnen spelen dan enkel maar een tijdelijke schoolmoeheid.

MOEDER : Tja, euh. . . is het dan zo dramatisch gesteld met zijn resultaten, euh, ik bedoel, zijn tussentijdse examens met Kerstmis waren niet schitterend, maar toch, ... er kon toch nog een deel opgehaald worden, en voor sommige vakken telde het resultaat toch niet echt mee...

SCHOOL : Wij menen, mevrouw Verstappen, dat we die resultaten even buiten beschouwing moeten laten, euh, ik verduidelijk even als u me toestaat: de school heeft sinds enkele maanden een actieve werkgroep die zich vooral buigt over de gezondheidszorg in de school, de sociale en persoonlijke zorg voor het welzijn van de studenten én van hun omgeving. Wij zijn gestart vanuit een voorbereidende adviescommissie die, al zeg ik het zelf, baanbrekend werk heeft verricht op gebied van algemeen gezondheidsbeleid, euh, roken, seksualiteitsbeleving, aidspreventie, alcoholgebruik, drugs, euh... allerlei zaken. Vandaar is men gekomen tot een beginselverklaring in verband met de

houding van onze instelling tegenover deze problemen... mevrouw...?

MOEDER : Ja, ja, ik, euh...

SCHOOL : Die werkgroep verricht schitterend werk, al zeg ik het zelf, onze school is een pilootschool wat betreft leerlingenbegeleiding en opvang in verband met allerhande problemen. De studenten weten dit, kennen de toegang, mogen advies vragen, allemaal in volstrekt vertrouwen, werkelijk een prijzenswaardig initiatief!

MOEDER : Maar Johan euh... u zegt dat of u bedoelt... zijn er dan problemen waarmee Johan...

SCHOOL : Kijk, mevrouw, daarin schuilt nu precies de moeilijkheid. Johan lijkt niet erg bereid om... hij is vrij gesloten wat dat betreft... maar ik kan u verzekeren, op te vangen binnen de nieuwe structuren maar wij vrezen dat zijn probleem van die aard is dat wij helaas machteloos zijn...

MOEDER : Maar ik begrijp echt niet...

SCHOOL : Wel euh, mevrouw, de pedagogische raad euh, in samenspraak uiteraard met de werkgroep gezondheidszorg euh, vermoedt dat uw zoon een probleem heeft dat niet meer binnen onze bevoegdheid ligt euh, en waarmee Johan ook een negatieve invloed zou kunnen uitoefenen op de groep als dusdanig euh, een kwestie van alcohol of andere middelen euh, of een combinatie van beide...

MOEDER : U bedoelt toch geen drugs?

SCHOOL : Ja, nee, kijk mevrouw, helemaal zeker zijn we natuurlijk niet gezien Johan zich niet erg openstelt voor eventuele gesprekken, maar toch, de moeilijkheid bij hem is dat hij weigert zijn probleem in te zien, begrijpt u, volgens hem is er geen probleem en daarom wil hij niet meewerken met het gezondheidsteam begrijpt u me goed, een schitterend team dat dag en nacht bij wijze van spreken klaarstaat om voor de volle honderd procent mensen als Johan te helpen... maar zolang hij niet wil...

MOEDER : Euh... dit overvalt me wel... u moet begrijpen, onze Johan... thuis, we hebben daar nooit echt last mee, dat is een lieve gast... u weet wel, goed ja, hij heeft wel eens van die buien, maar ja, dat is de leeftijd en hij heeft hier niets tekort, alles wat hij wil, binnen bepaalde grenzen uiteraard maar toch- drugs bedoelt u... nee euh... onze Johan... misschien wel eens een pintje teveel nu en dan maar voor de rest...

SCHOOL : Mevrouw wij willen uiteraard niet te voorbarig zijn met onze conclusies, maar de werkgroep is van mening dat u er misschien toch goed aan zou doen hier en daar eens advies in te winnen... uw huisdokter misschien?

MOEDER : Ja, euh... u, ik, ik weet het niet maar euh, hoe moet het nu op school en hoe weten wij nu...

SCHOOL : Zoals ik al zei staan wij met het voltallige corps klaar om Johan te helpen, mevrouw, en wij zullen al het mogelijke doen om... maar ja... hij moet wel willen meewerken... Praat u er thuis eens over, tracht hem opnieuw wat te motiveren mevrouw, en dan ben ik ervan overtuigd dat deze euh, inzinking van zeer tijdelijke aard zal blijken te zijn, en dat we zonder al teveel kleerscheuren de toestand onder controle kunnen krijgen.

MOEDER : Ja, euh, wij zullen er eens over praten met hem... bedankt euh, alleszins euh, voor de opvang van onze Johan en euh, voor de werkgroep en zo...

SCHOOL : Tot genoegen mevrouw en vergeet u vooral niet mijn groeten over te brengen aan Johan.

(Muziek. Uitsfadend licht op moeder.)

MOEDER : Dat heb ik geleerd. Nog ben ik jong maar ik ben oud. Al wat ik bezong verschrompelt vlug, wat ik bemin bestaat, hoewel ik het verzin. En door deze woorden waadt het einde nader, duidelijker dan het begin.

(Licht uit.)

Scène 4 Johan, vader.

Kamer van Johan.

(Johan is aan het schrijven, roken, allerlei papieren over de grond.)

VADER : Hoi.

JOHAN : Ah, pa...

VADER : Druk bezig zie ik, aan 't studeren?

JOHAN : Nee, aan 't schrijven.

VADER : Een nieuw gedicht of wat?

JOHAN : Poging tot.

VADER : Mag ik eens lezen?

JOHAN : 't Is nog niet af.

VADER : Laat eens horen, hoever zit je?

JOHAN : 't Zijn eigenlijk nog maar twee stukken, ik weet niet goed wat ik ermee doe, één gedicht van maken of twee, als je 't echt wil lees ik ze efkes, maar ze zijn nog niet af hé... Oké, here we go: Tot ik als vroeger, blind van pijn, weer neerlig, eenzaam in het laken. Het gaat niet om het zijn maar om wat wij ervan maken.

VADER : Dat laatste stuk is goed, 't gaat niet om het zijn, maar om wat wij ervan maken... dat rijmt op dat laken zeker?

JOHAN : Ik veronderstel het, 't is nog niet af, dat had ik al gezegd.

VADER : En dat ander stuk?

JOHAN : Je gaat dat niet snappen hoor pa, dat is poëzie, dat is niet altijd zo doorzichtig.

VADER : Zeg ventje, ik heb in mijn jonge jaren ook nog liefdesgedichtjes geschreven!

JOHAN : Toch niet naar ons ma?

VADER : Nee. (*lacht samenzweerderig*) Die was daar niet zo gevoelig voor... Maar zelfs in mijn tijd waren er meer koeien in de wei dan stieren...

JOHAN : Niet vulgair worden pa...

VADER : Allé, hoe zit dat met dat tweede gedicht?

JOHAN : Altijd het afgewend zijn, het leven in een landschap dat ik niet ken, verscheurd door de schuld en verlangen naar het einde van de twijfel die ik ben.

VADER : Dat is toch niet, euh, autobiografisch, of hoe heet zoiets?

JOHAN : Wie weet...

VADER : Laat eens zien... (*Johan geeft gedicht door*) ... Altijd het afgewend zijn, het leven in een landschap dat ik niet ken... wat bedoel je daarmee?

JOHAN : God, euh, ik weet dat niet, ik wil daarmee iets duidelijk maken vermoed ik...

VADER : Dat je je alleen voelt of zoiets?

JOHAN : Zoiets, veronderstel ik, dat is mij niet goed voel met mijn leven of zo.

VADER : (*voor zich uit*) Verscheurd door de schuld en verlangen naar het einde van de twijfel die ik ben. Verscheurd door de schuld... schuld waaraan?

JOHAN : Och, iedereen doet wel eens iets waarvoor hij zich schaamt zeker, waardoor hij zich schuldig voelt.

VADER : Zoals drugs gebruiken?

JOHAN : Hoe drugs? Hoe kom je daar nu bij?

VADER : Ze hebben gebeld van 't school. . . ze dachten daar dat je in de problemen zat, misschien zelfs dat je teveel dronk, of drugs gebruikte... Is dat zo, Johan, gebruik jij 't een of 't ander?

JOHAN : God ja, ik drink wel eens een pintje... jij toch ook?

VADER : Ja, ja, dat doe ik wel eens... maar daarvan heeft mijn baas nog nooit last gehad!

JOHAN : Ze hebben op school van mij toch ook geen last? Ik doe niks verkeerd! Wat zitten die daar nu zo te zeiken!

VADER : Johan! Daarbij, het ging hen niet alleen over dat pintje, ze vermoeden dat je ook nog andere spullen neemt...

JOHAN : Oké, pa, ik rook wel eens een jointje nu en dan. En dan? Iedereen doet dat tegenwoordig. Daarbij dat kan geen kwaad, dat zijn softs, dat is zelfs minder gevaarlijk dan gewoon roken, dat kan je overal lezen...

VADER : Toch merken ze op school wel degelijk iets, anders zouden ze niet bellen.

JOHAN : Die hebben niks anders te doen! Die bellen voor ne scheet in een fleske!

VADER : Komaan, serieus Johan, je weet toch dat er over alles kan gepraat worden hier, en als je echt een bepaald probleem hebt, dan willen mama en ik graag helpen...

JOHAN : Maar er is geen probleem! Ik zal er echt wel door zijn dit jaar! Als jullie daarover soms wakker liggen...

VADER : Eigenlijk niet, daarover maken we ons niet in eerste instantie zorgen, 't Zou tof zijn, en we hopen dat natuurlijk wel, maar als er andere dingen zijn waarmee jij overhoop ligt...

JOHAN : Alleen omdat die stomme school heeft gebeld. Dat komt zeker van dat klotegroepje dat subsidies heeft gekregen om de psycholoog uit te hangen, en die moeten af en toe een rapportje kunnen uitbrengen over al de schapen die ze gered hebben. Met hun gezeik altijd. (*imiteert goedbedoelende leerkracht*) We hebben de indruk dat er iets mis is, Johan. Je mag het ons gerust vertellen, Johan. Er is geen enkel probleem of er bestaat een oplossing voor, Johan. Dikke shit ja... wat weten zij daar nu van?

VADER : Die mensen doen toch gewoon hun best, die willen net iets meer doen dan

gewoon hun uurtje Nederlands of wiskunde geven.

JOHAN : Dat ze daar dan al eens mee beginnen! Moet je driekwart van dat clubje zien, weten nog niet welke bladzijde ze moeten openslaan als ze beginnen.

VADER : 't Is altijd gemakkelijk kritiek geven als je aan de andere kant staat.

JOHAN : (*probeert er een grapje van te maken*) Die moet je opsturen naar De Bond Zonder Naam, pa, daarmee val je zeker in de prijzen...

VADER : Efkes serieus nu, Johan, dat is toch goed bedoeld van die mensen... en als er nu echt een probleem is. . .

JOHAN : Dat zeg ik toch juist pa, er is niks. Ik schrijf af en toe wat maffe gedichtjes ja, dat is alles. En dat beetje hennep af en toe...

VADER : Hennep?

JOHAN : Weed, pa, hennep, joint, blowen... niks mee aan de hand, dat kun je overal nalezen.

VADER : (*zucht*) Als jij het zegt... Maar Johan, als er echt een probleem is, dan weet je toch...

JOHAN : Jullie slapen toch nog altijd in de kamer hiernaast hé...?

VADER : Och maf... je weet wat ik bedoel hé?

JOHAN : You can count on me, pa...

VADER : Dat hoop ik...

(*Vader opzij. Licht uit op Johan, zacht aan op vader.*)

Het gaat niet om het zijn, maar om wat wij ervan maken... (*muziek*)

Scène 5

Johan, Ingrid, Gregory, Tom...

(*Muziek vorige scène wordt gespeeld door Ingrid (keyboard). Begin deze scène is liedje Ingrid.*)

JOHAN : (*na beëindigen liedje*) Dat had ik nu net nodig... steengoed jong!

INGRID : (*improviseert verder op piano*) Hoe, nodig?

JOHAN : Onze pa was hier daarjuist. Begon wat over mijn gedichten te leuteren, en

daarna nog maar eens over mijn studies...

INGRID : Ik dacht dat ze dat onderwerp al helemaal uitgemolken hadden.

JOHAN : Ze hebben gebeld. De pedagogische raad of zo, 'den beuzze'... over dat ik af en toe iets zou gebruiken.

INGRID : En wat zei jullie pa?

JOHAN : Die bleef er vrij kalm onder... 't Is toch eigenlijk wel een strontbedoening hé, omdat ik zo af en toe eens een jointje rook, moeten ze zo nodig onze pa en ons ma alarmeren! Zeikerds!

INGRID : Johan... ik weet het niet, en je zult wel weer kwaad worden, maar ik ben daar ook niet zo gerust in, in dat af en toe eens blowen... soms denk ik wel eens... je bent verandert de laatste tijd, zo agressief soms...

JOHAN : Dat heeft godverdomme toch niks met die weed te maken! Dat is omdat ik kots van heel deze wereld! Niks geen vooruitzichten, niks geen lol... allemaal mooi in 't rijtje lopen, anders ben je marginaal...

INGRID : Ik weet het zo niet Johan, soms denk ik echt dat je dat smoren niet meer onder controle hebt... als je niet verslaafd bent, waarom stop je er dan niet mee?

JOHAN : Omdat ik dat niet wil! Snap jij dat dan niet? Er is niks gevaarlijk aan hasj, enkel een debiel die er niks van kent doet er zo hysterisch over. Ik ken hopen mensen, belangrijke mensen, die 's avonds wel eens een joint pakken. Die functioneren toch goed? Die krijgen toch geen telefoon van hun baas?

INGRID : Misschien is er wel verschil... sommige avonden roken jullie aan één stuk door, en daarbij nog drinken. .. dat kan toch niet goed zijn...

JOHAN : Zeg kinneke, als jij van plan bent heel de avond zo te gaan zagen, zou je dan niet beter naar huis gaan?

GREGORY : Geen gezeik en geen gesmoes, hier is Gregory met de booze... (*Haalt twee flessen jenever boven.*)

TOM : Wordt er hier nog gerepeteerd, of zuipen we ons gewoon in de vernieling?

JOHAN : Kunnen we niet combineren? Anders wordt Ingridje kwaad...

GREGORY : Eerst effe in de mood geraken hé, geef mij die fles eens door.

TOM : Johan heb jij nog wat over? Verkoop mij eens één.

JOHAN : Hier zie, kwaliteitsproducten aan de laagste prijzen. Vers van over de Hollandse grens.

(Iedereen rookt, drinkt, stemt instrumenten.)

INGRID : Ben jij nu weer naar Nederland geweest?

JOHAN : *(kortaf)* Je moet niet blijven hé...

GREGORY : *(Neemt blad van Johan, leest voor, gespeeld dramatisch.)* Mijn eeuwenoud, mijn levenslang junkieverdriet... Hé, dat is niet slecht Johan, kunnen we daarvan geen nieuw nummer maken? *(deelt papieren uit aan anderen - zingt daarna)*

Mijn eeuwenoud, mijn levenslang
van geboortepijn tot eenzaamheid
mijn eeuwenoud, mijn levenslang...
Zet daar eens wat ritme op, mannen.

FRED : Hoe was dat nu weer? *(geeft ritme aan)*

RAF : Eerst een intro, zoiets *(speelt enkele akkoorden)* en dan pas invallen.

GREGORY : *(zingt weer enkele zinnen)* Mijn eeuwenoud, mijn levenslang
junkieverdriet
van geboortepijn tot nu mijn eenzaamheid
junkieverdriet
dat ik deel met duizenden
junkieverdriet
wetend wat ik weet
(solo gitaar en drum)
dat een mens een naald is, zoekend naar een ader.

TOM : Niet slecht, mannen, daar drinken we op.

INGRID : Doe nu toch eerst eens even voort, straks komt er weer niks van...

JOHAN : *(verandert wat aan de tekst)* Doe die laatste zin nog eens, Gregory, en dan deze tekst erachter: zoekend naar de kiespijn van 't verleden.

RAF : Geen smartlap van maken hé jongens, er moet wat meer beat in.

FRED : Heeft er iemand een bic?

TOM : Ik dacht dat je een beat ging vragen...

GREGORY : *(zingt - instrumenten vallen in)* Mijn eeuwenoud, mijn levenslang
junkieverdriet